

Eső volt

Böndör-átiratok

„Egy sor hogyishívják egy sor izé.”

Lógtam az ágon.
A fanyar gyümölcsöt így
kevesek veszik észre.
Az egyik fülelen ki és a másik fülelen is ki:
– Senki hatalom nem nyúlhat
az író mondataihoz – ennyit mondott.

Egy kis időre békén hagyjanak.
Ne nyomtassák élénk színű trikókra az arcképemet!
A hatvanas és a hetvenes években
sem volt éppen unalmas az élet.
Semmi sem változik oly gyakran mint épp a közelmúlt.

Kezdjük azzal hogy néha-néha még
minden megvan itt a nyelvem hegyén.
Az a fontos hogy ne tudjuk mi vár ránk,
tulajdonképpen már mindegy is szinte:
meghalni már könnyebb mint elaludni.

*

Böndör Pált összesen
kétszer láttam az életemben.
Egyszer a hajnali utcán
másszor egy hodály homályos szegletében.

Nézett rám meghatottan a pult mögül,
akár az a magányos öregember,
aki már semminek örülni nem mer.

Lehet hogy mire a leves kihűl
ez egy történet lesz.
Kevés az olyan ember
akitől nem kell *félnünk*.
Ennyiben maradtunk.

Mintha csak tegnap történt volna
Újvidék központjához oly közel.
Mintha ezt le tudnám írni – úgy teszek.
Miközben valaki vagy valami
nem ismeri a súlytalan díszeket.

Ősz van. Ősz van újra.
Hajnal van. És kora délután.
Nincs segítség.
Az író mondataihoz – ennyit mondott
kissé büszkén, kissé elbizonytalanodva:
mintha valaki egész éjszaka az arcom figyelné.